

FIAIM, AZ ÉLETHEZ ÉNEKELNI KELL!

1964 nyarán a ballagáskor hangzott el ez a mondat *Antal* atya ajkáról. Elsős gimnazistaként csodálattal hallgattam a költői hevületű beszédet, amely szívembe vésődött, s egész életem során elkísért. Ma már sokkal mélyebben értem e mondat értelmét.

Tokár János igazgató atya felkérésére készítettem el életutam rövid leírását. Borsodnádason születtem 1948. szeptember 12-én, és az általános iskolát is szülőfalumban végeztem. 1967-ben érettségiztem *Kerlezsza Lőrinc* atya osztályában. Teológiai tanulmányaimat Egerben és Budapesten végeztem, 1972-ben szenteltek pappá az egi bazilikában. Káplánként Jászárokszálláson, Diósgyőrben és Egerben szolgáltam, plébánosként Ostoroson és Novajon 1986-tól 1993-ig, majd 2003-tól Diósgyőrben. Közben 25 éven át filozófiát tanítottam az egi szemináriumban, amelynek 1993-tól 2000-ig rektora voltam. 2001-től 2003-ig a Főegyházmegyei Könyvtárat vezettem. 2003-tól Diósgyőrben vagyok plébános s egyúttal miskolci kerületi esperes. 25 év multán tértem vissza ebbe az egyházközségbe, ahol káplánként 4 évet szolgáltam. Munkám elismeréseként 1993-ban kanonok, 1994-ben prépost, 1997-ben pápai prelátus lettem. 60 év állomásai lám összefoglalhatók néhány mondatban, a történések élmények, emlékek köteteket betölthetnének. Ezekből szeretnék néhányat felvillantani.

1976-ban jutottam el először Assisibe. *Szent Ferenc* életének emlékei, a város hangulata, az umbriai táj varázsa valósággal lenyűgöztek. 2001-ben a pusztító földrengés után szomorú volt a látvány, de a megújult templom az élni akarást hirdette. Olaszországi tartózkodásom során Capestranóba is eljutottam, ahol tisztelegtem *Kapisztrán Szent János* emléke előtt.

Eger és Miskolc, ahol életem fontosabb eseményei zajlottak, a Bükk hegység keleti és nyugati oldalán terülnek el. Rendszerint a hegyen keresztül közlekedem a két város között, mindig megcsodálva és Szent Ferencel magasztalva a természet szépségét.

Eger szinte minden templomában szolgáltam hosszabb-rövidebb ideig, így a város nagyon a szívemhez nőtt. Legjobban a szemináriumhoz kötődöm, ahol a munkatársaim segítségével sok maradandó dolgot sikerült létrehozni. Felújítottuk a kápolnát, amelyben 1997-ben bemutattam az ezüstmisémet. Beindítottuk a Szent János Továbbképző Központot, amely mindmáig eredményesen működik. A magyar iskola 1000. évében (1996) új szárnyal bővítettük a könyvtárat.

A város közéletébe is bekapcsolódtam. *Várkonyi Gyurival*, aki a párhuzamos osztály növendéke volt, újra életre hívtuk a Fertálmesteri Testületet, bevezettük a bazilikában a Szent János napi borszentelést, s a Lokálpatrióta Egylet alelnökeként a helyi politikában is ténykedtem. Megszerveztem a KÉSZ egi csoportját, és a Keresztény Ifjúsági Klubot, amely sok nagyszerű rendezvénynek és kiállításnak adott otthont.

Jó kapcsolatot ápoltunk az Eszterházi Károly Főiskolával, amelynek keretében beindítottuk a hittanárképzést, s ahol később a Főegyházmegyei Könyvtár vezetőjeként nagyszabású fejlesztéseket hajtottam végre. 25 évet töltöttem el Egerben és környékén, amelyek feledhetetlenül szép, igazi alkotó éveket jelentettek.

2003 óta diósgyőri plébános és miskolci esperes vagyok, most a Bükk keleti tövében. Történelmi helyen ténykedem néhány száz méterre a diósgyőri vártól. Miskolc régiós központ, egyházi élete színes és változatos. Esperesként felügyelem a város plébániáinak működését. Itt is tevékenyen részt veszek a KÉSZ életében, valamint a Máltai Szeretetszolgálat munkájában.

Miskolcra és Borsodból sokan végeztek Esztergomban. Próbálom összegyűjteni az öregdiákokat. Volt néhány sikeres összejövételünk. Vendégül láttuk az aranymisés *Félix* és *Teofil* atyákat. Sajnos a lelkesedés erősen változó. Miskolc városának nagy apostola volt a

minorita *Kelemen Didák*, akinek ragyogó példája 250 év távlatából is lelkesít minket. Ébren tartjuk a miskolci származású *Ignác* atya és *Oszkár* atya emlékét, akik oszlopos tagjai voltak az esztergomi háznak.

Mindig hálával gondolok vissza az esztergomi évekre, az Alma Materre, tanáimra, diáktársaimra. Hálás vagyok, hogy részt vehettem az iskola indulásának 70. évfordulóján tartott megemlékezésen és a Temesvári Pelbárt év záróünnepségén. Rendszeresen látogattam az érettségi találkozókat. A Franka újság segítségével igyekszem nyomon követni az iskola életének alakulását. Isten áldása kísérje életeteket és munkátokat, öregbítsétek szeretett iskolánk jó hírét! Pax et bonum!

Mikolai Vince (1967/A), pápai prelátus, esperes, plébános